

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ!...

[Νέες αποκαλύψεις τῆς πρώην φίλης του Μαϊῦ Ρήβς.]

Η εἶδησις ὅτι ὁ Τσάρλυ Τσάπλιν παντρεύτηκε τὴν Γαλλίδα ἠθοποιὸ Πωλὲτ Γκοντάρ μ' ἄφησε τελείως ἀδιάφορη. Καμμιά γυναίκα δὲν γνώρισε καλύτερα ἀπὸ μὲνα τὸν Τσάρλυ καὶ καμμιά δὲν ὑπέφερε περισσότερο μαζὺ του, ὅσο ἐγώ. "Αν ὁ Τσάρλυ ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος, θὰ ἤμουν τώρα ἡ τρίτη γυναίκα του. Μὰ ὁ Σαρλὼ τῆς ὀθόνης, πού εἶνε τόσο ἄνθρωπινος, τόσο καλὸς, τόσο τρυφερός, δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τὸν Τσάρλυ Τσάπλιν. Κ' εἶνε ἐκπληκτικὰ περίεργο πῶς χωρίζονται μέσα του δυὸ διαφορετικὲς προσωπικότητες: ὁ καλλιτέχνης καὶ ὁ ἄνθρωπος. Γιὰ νὰ σὰς ἀποδείξω δὲ πῶς ἔχω δίκιο, θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὰ χαρακτηριστικὰ περιστατικὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ταξιδεύαμε μαζὺ στὰ εὐρωπαϊκὰ κέντρα.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1933 εἴμαστε μαζὺ στὴν Κυανὴ Ἀκτὴ. Ὁ Τσάρλυ, γιὰ χάρι μου, εἶχε καθυστερήσει στὴ Νίκαια, γιατί ἀπὸ πολλὲς μέρες τὸν περίμεναν στὸ Ἀλγέρι. Παρ' ὅλες λοιπὸν τὶς γκρίνιες τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὶς ὑποδείξεις τοῦ γραμματέως του, πού δὲν ἤθελαν νὰ ἔχη μαζὺ μου «ἐπισήμους» σχέσεις, ὁ Τσάρλυ ἐξακολουθοῦσε νὰ δέχεται ἕνα σωρὸ προσκλήσεις με δεξιώσεις καὶ θαλάσσιες ἐκδρομές. Σὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς πού εἴχαμε πάει με τὸ γιῶτ ἐνὸς βαθύπλουτου Ἀμερικανοῦ ὡς τὰ νησιά Λερν, ὁ Τσάρλυ μόλις βρέθηκε μέσα σ' ἕνα ὠμορφο δάσος ἀπὸ πεῦκα, ἔσκυψε καὶ μοῦ εἶπε με τρυφερότητα:

— Θὰ ἤθελα νὰ χτίσω ἐδῶ πέρα ἕνα σπίτι καὶ νὰ ζήσω μαζὺ σου. Βαρέθηκα πειὰ τὸν κινηματογράφο. Θέλω νὰ ξαναθῶ τὸν ἑαυτὸ μου. Δὲν θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴν Ἀμερική. Ἐδῶ πέρα θὰ μπορούμε νὰ κάνουμε ἕνα σωρὸ ὄνειρα καὶ ν' ἀποκτήσουμε κι' ἕνα παιδί.

Ὁ Τσάρλυ βασανίζοταν διαρκῶς ἀπὸ τὶς φιλοδοξίες του καὶ ἀπὸ τὸ ὄνειρο μιᾶς ἀπλῆς κι' εὐτυχισμένης ζωῆς.

Ὅλες ἡ γυναῖκες τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς τὸν τριγύριζαν κι' ὅλες με κύτταζαν μ' ἕνα πονηρὸ βλέμμα καὶ χαμογελοῦσαν εἰρωνικὰ κάθε φορά πού μᾶς ἔβλεπαν μαζὺ. "Ἐνα σωρὸ ἀπὸ αὐτὲς κατέστρωναν σατινικὲς μηχανορραφίες γύρω του μὴπως τυχόν καὶ πετύχουν νὰ «λανσαρισθοῦν» ἀπ' αὐτόν. Πολλὲς τοῦ ἔστελναν λουλούδια καὶ τοῦ τηλεφωνοῦσαν, ἰκετεύοντας ἕνα ραντεβού, μιὰ πρόσκλησι. Κάθε μέρα ἐλάμβανε ἐπίσης ἀναρίθμητα γράμματα, πού περιείχαν τὰ ἑξῆς: «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς δῶ. Λένε πῶς ἔχω μεγάλο ταλέντο...» ἢ «Ὁλος ὁ κόσμος συμφωνεῖ ὅτι εἶμαι πάρα πολὺ ὠραία... Σὰς στέλνω τὴν φωτογραφία μου...»

Ἐγώ, ὁμολογῶ, ὅτι τὰ εἶχα χάσει. Ἦμουν ὑπερβολικὰ δειλὴ. Ἐβλεπα ὅτι εἶχα ν' ἀντιμετωπίσω διαρκῶς τὴ ζήλεια καὶ τὸν φθόνου. Ὁ Τσάρλυ, ὡστόσο, με παρηγοροῦσε κάθε τόσο λέγοντάς μου:

— Πόσο εἶσαι ἀπλῆ! Ὁ γλυκὺς τρόπος σου με σκλαβώνει! Εἶσαι ἡ πιὸ γοητευτικὴ ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες. Μὴ φοβάσαι! Μὴ φοβάσαι τίποτε!...

— Κι' ἔπειτα ἀρχίζε νὰ μοῦ περιγράφει πῶς θὰ ἦταν ἡ ζωὴ μας στὸ Χόλλυγουντ. "Αξαφνα ἔγινε σκεπτικὸς, σχεδὸν μελαγχολικὸς. Τὸ πρόσωπό του γέρασε μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

— "Α! ἔκανε. "Αν ἤμουν δέκα χρόνια νεώτερος! Εἶμαι πολὺ γέρος γιὰ σένα, Μαϊῦ. Θὰ ἤθελες νὰ ζήσης πάντα μαζὺ μου; Θὰ ἤθελες ν' ἀποκτήσουμε ἕνα παιδί;

— Μὰ δὲν σὲ ξέρω ἀκόμα καλά, Τσάρλυ... τοῦ ἀπαντοῦσα. Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς πού γνωριστήκαμε...

Ὁ Τσάρλυ βυθίστηκε περισσότερο στὴν παράξενη λύπη του.

— "Αν καμμιά μέρα τὰ χάσω ὅλα καὶ γίνω πάμπτωχος, θ' ἀρχίσω νὰ φτιάχνω παιδικὰ παιχνίδια... Λατρεύω τὰ παιδιά... μοῦ εἶπε.

Πόσες καὶ πόσες φορές δὲν μοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν περιουσία του! Φοβόταν διαρκῶς μὴπως τὴν χάσει.

— "Αν χάσω καμμιά μέρα ὅλα μου τὰ λεφτά... ἔλεγε κάθε τόσο.

Ὁ Τσάρλυ εἶνε τρομερὰ φιλάργυρος. Κάθε φορά πού μπαίναμε σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο, δὲν ἀγόραζε τίποτε. Ἡ συνήθης φράσις του εἶνε: «Θὰ ξαναπεράσω ἀργότερα...»

Κάποτε, ἕνας ἔμπορος στὸ Ἀλγέρι τοῦ γύρεψε χίλια φράγκα γιὰ ἕνα ὠμορφο κολλιέ, ἀπὸ αὐτὰ πού φοροῦν ἡ ἀραπίνες.

— Μὰ δὲν ἔχω τόσα λεφτά! ἔκανε τρομοκρατημένος κι' ἔσπευσε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ κατάστημα.

Ὅσο γιὰ τὴ δειλία του, δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε. Θ' ἀναφέρω μόνο τὸ ἑξῆς περιστατικὸ:

Μιὰ μέρα, στὸ Ἀλγέρι, τ' ἀραπάκια συγκεντρώθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ὅπου βρισκόμαστε καὶ τοῦ φώναζαν νὰ τοὺς δώση «μπαχτοῖσι». Ὁ Τσάρλυ ὁμῶς, ἀντὶ νὰ τοὺς μοιράσει μερικὲς πεντάρες, ἔκανε πῶς δὲν καταλάβαινε. Σὲ λίγο, ὅλος ὁ δρόμος εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ ἰθαγενεῖς. Ὁ ἔμπορος, σαστισμένος, τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία κι' ἔσπευσε νὰ κατεβάσει τὰ ρολὰ, γιατί, ἀπὸ τὸν συναωτισμὸ, τ' ἀραπάκια τοῦ εἶχαν σπάσει τὴ βιτρίνα. Ὅταν ἔφθασαν λοιπὸν οἱ ἀστυνομικοὶ, ὁ Τσάρλυ, κατάχλωμος καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβου, μοῦ ψιθύρισε:

— Πέρασε πρώτη, Μαϊῦ! Πέρασε πρώτη ἐσύ!...

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἦταν ἀξιολύπητος. Τὸ βράδυ ἔτοιμάσε ἀμέσως τὶς βαλίτσες του καὶ τὴν ἄλλη μέρα φύγαμε πάλι γιὰ τὴ Γαλλία.

— Φτάνουν πειὰ οἱ ἀραπάδες!... ἔλεγε. Ἀρκετὰ τοὺς εἶδαμε!...

Ὅταν γυρίσαμε στὴ Γαλλία, πήγαμε νὰ περάσουμε λίγες μέρες στὸ Μπίαρριτς. Ἐκεῖ πέρα, ἕνα βράδυ, σὲ μιὰ δεξιῶσι, ὁ τότε πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, πού εἶνε σήμερα βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ χορέψω μαζὺ μου ἕνα ταγκὸ καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμία νὰ διοργανώσω με τοὺς φίλους μου μιὰ γιορτὴ, στὴν ὁποία θὰ ἐλάμβανε μέρος κι' αὐτός. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπὸν τηλεφώνησα στὴν κυρία Σαλιάπιν καὶ μέσα σὲ τρεῖς μέρες ἡ ἐορτὴ ὀργανώθηκε θαυμάσια. Ὁ πρίγκηψ μᾶς εἰδοποίησε ὅτι θὰ ἐρχόταν με δυὸ φίλους του. Ἐπειτα, με τέσσερες. Κατόπιν, με ἕξι. Καὶ τέλος, με ὀκτώ...

Ἡ Μαρίνα, μιὰ ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Σαλιάπιν, χόρευε ρωσικοὺς χοροὺς. Ὁ πρίγκηψ ἔκανε μιὰ ἀκροβατικὴ ἀσκηση, πού κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους δὲν μπόρεσε νὰ τὴν καταφέρει. Στηρίχτηκε καταγῆς στὶς παλάμες του καὶ τέντωσε ὀριζοντίως τὰ πόδια του... Ἡ ἀσκηση αὐτὴ εἶνε πόρα πολὺ δύσκολη. Ὁ Τσάρλυ χόρευε ἕναν κωμικὸ χορὸ κι' ἔπεσε τόσες φορές καταγῆς, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα τὸ σῶμα του ἦταν γεμάτο μελανιές. Ὁ πρίγκηψ ἦταν κατενθουσιασμένος. Τὸν χτύπησε πολλὲς φορές στὸν ὄμο καὶ

(Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Ἡ Μαϊῦ Ρήβς

